

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **H. Q. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem, se sídlem v Brně, Jakubské nám. 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2004, č. j. 56 Az 69/2004 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 10. 2004, č. j. 56 Az 69/2004 – 24, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2004, č. j. OAM-1539/VL-20-05-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Brně dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl pouze to, že má za to, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci, a že splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Důvodem odchodu stěžovatele z vlasti byla jednak obecná nespokojenost se stavem vietnamské společnosti, a jednak politické názory stěžovatele, které jsou v rozporu s oficiální vládní politikou jeho země. Vyslovil přesvědčení, že v současné době již patří k ohroženým osobám, a v případě návratu do vlasti se obává pronásledování z důvodů zastávání pravicových politických názorů a sympatií k vyspělým demokratickým zemím západní Evropy. Ekonomické důvody pro odchod z vlasti neměl, jeho životní úroveň byla průměrná až nadprůměrná. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 11. 2004, č. j. 56 Az 69/2004 – 33, ve spojení s opravným usnesením ze dne 31. 1. 2005, č. j. 56 Az 69/2004 – 36, vyzval

stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, aby bylo zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, a aby doplnil návrh výroku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, Nejvyšší správní soud v Brně kasační stížnost odmítne. V odůvodnění usnesení citoval ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. a konstatoval, že podání stěžovatele náležitosti uvedené ve výroku tohoto usnesení postrádá. Uvedené usnesení obdržel zástupce stěžovatele Mgr. Jaroslav Pleskal dne 7. 12. 2004. Opravným usnesením výše citovaným pak Krajský soud v Brně opravil usnesení ze dne 30. 11. 2004, č. j. 56 Az 59/2004 – 33, v záhlaví uvedení čísla jednacího tak, že správně zní: č. j. 56 Az 69/2004 – 33. Uvedené usnesení obdržel zástupce stěžovatele Mgr. Jaroslav Pleskal dne 7. 2. 2005. Na výzvu soudu obsaženou v těchto usneseních však zástupce stěžovatele ve stanovené lhůtě, ostatně ani později, žádným způsobem nereagoval.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 108 odst. 1 věty první s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud postupoval v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., když zástupce stěžovatele vyzval usnesením ze dne 30. 11. 2004, č. j. 56 Az 69/2004 – 33, ve spojení s opravným usnesením ze dne 31. 1. 2005, č. j. 56 Az 69/2004 – 36, k doplnění kasační stížnosti, přičemž v odůvodnění usnesení ze dne 30. 11. 2004 vyčerpávajícím způsobem popsal, jak má být kasační stížnost doplněna. Přestože zástupce uvedené usnesení obdržel dne 7. 12. 2004 a opravné usnesení dne 7. 2. 2005, na výzvu soudu uvedenou v tomto usnesení žádným způsobem nereagoval.

Za této situace nutno dospět k závěru, že kasační stížnosti nadále nesplňuje náležitosti předepsané v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelé jsou v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinni nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazují důvod kasační stížnosti, který namítají, tedy v rámci § 103 odst. 1 písm. a) – d) s. ř. s., ale jsou povinni tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Za toto tvrzení však nelze považovat toliko obecné konstatování, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci, a že stěžovatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu, a dále uvedení důvodu odchodu stěžovatele z vlasti, neboť z výše uvedených skutečností vůbec nelze dovodit, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozsudek Krajského soudu v Brně napadán.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měli pro potřeby kasační

stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje například na usnesení sp. zn. 6 Ads 21/2003, ve kterém uvedl: „Uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ...“. V posuzované věci však stěžovatel neuvedl ani důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., omezil se pouze na sdělení, že podle svého názoru splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14, a dále na to, z jakého důvodu odešel ze své vlasti. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Přesto však vytýkané vady v zákonné lhůtě, ani později, neodstranil, a to i přesto, že je zastoupen advokátem. Se zřetelem k tomu, že nedostatečná kasační stížnost nebyla stěžovatelem doplněna, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu